

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 14.261 van 17 juli 2008
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 april 2008 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 maart 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN CUTSEM, die loco advocaat V. LURQUIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker diende als zestienjarige op 8 juni 2005 in België een asielaanvraag in.

Op 30 augustus 2005 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf genomen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 24 november 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 3 april 2007 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen dit bevel diende verzoeker een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

Op 7 mei 2007 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 24 mei 2007 werd een beslissing van weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring genomen.

Aan verzoeker werd op 3 maart 2008 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving betekend.

Per schrijven van 5 maart 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 maart 2008 werd deze aanvraag door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing en deze werd als volgt gemotiveerd.

“(…)

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 2005 in België verblijft, als minderjarige België binnenkwam en een voogd kreeg toegewezen, goed geïntegreerd zou zijn, verschillende opleidingen en cursussen heeft gevolgd, OKAN-onderwijs volgde in het Technicum te Sint-Truiden, Nederlands spreekt, werkbereid is, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, is zeker bewonderenswaardig maar op zich niet uitzonderlijk en verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van onberispelijk gedrag is en een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 alinea 2 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 28/11/2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem ter kennis gebracht op 29/11/2005. Hij diende een tweede asielaanvraag in op datum van 07/05/2007. Vermits er geen nieuwe elementen werden aangebracht nam de Dienst Vreemdelingenzaken de asielaanvraag op datum van 24/05/2007 niet in overweging. Betrokkene verblijft momenteel illegaal in België. De duur van beide procedures – namelijk ongeveer 5 maanden voor de eerste asielaanvraag en minder dan twintig dagen voor de tweede asielaanvraag – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02/10/2000).

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders in België verblijven en dat hun asielprocedure nog steeds hangende is en dat hij om die reden in België wenst te blijven. Hij verwijst naar artikel 8 EVRM. Tevens zou een van zijn broers de Belgische nationaliteit hebben verkregen. Een andere broer

is woonachtig te Marseille. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties conform art. 8 van het EVRM maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verzoeker kwam als niet-begeleide minderjarige in België aan. Hij kwam via Georgië en Turkije van Armenië naar België en diende een asielaanvraag in los van de asielaanvraag die zijn ouders later hebben ingediend. Daaruit blijkt reeds dat betrokkene gezien zijn jonge leeftijd een matuur en zelfstandig persoon is. Hij was in eerste instantie ook niet op de hoogte dat zijn ouders later ook in België waren aangekomen om een asielaanvraag in te dienen. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen schrijft in zijn beslissing dat betrokkene over "voldoende maturiteit beschikt om de bescherming in te roepen van de autoriteiten in zijn land van herkomst". Deze indruk van het CGVS en het gegeven dat hij zelfstandig naar België kwam om een asielaanvraag in te dienen en daarenboven het feit dat hij inmiddels meerderjarig is, geven aan dat hij op zelfstandige basis een aanvraag om een verblijfsmachtiging kan indienen conform artikel 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het feit dat zijn moeder en vader in België wonen: betrokkene verklaart niet waarom het feit dat zijn ouders in België verblijven op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om vandaar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het feit dat de asielaanvraag van zijn ouders nog hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen vormt daarbij evenmin een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende zelf twee keer een asielaanvraag in los van zijn ouders. De twee asielaanvragen van betrokkene zijn afgesloten en als inmiddels meerderjarige vormt de hangende procedure van zijn ouders geen buitengewone omstandigheid die hem verhindert eventueel tijdelijk terug te keren naar Armenië of naar een andere plaats waar hij kan verblijven. Het argument dat de broer van betrokkene Belg is, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een andere broer is woonachtig in Marseille. Ook dit gegeven verhindert hem niet om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De verzoeker beweert dat hij bij een terugkeer naar Armenië zijn leven ernstig bedreigd zou worden. De elementen die hij aanbrengt om deze vrees te bewijzen laten niet toe om over de minimumgraad van ernst van deze vermeende bedreiging te oordelen. De verzoeker toont niet aan dat zijn leven, zijn vrijheid of zijn fysieke integriteit bedreigd zou zijn in het land van bestemming. Daarnaast kan worden vermeld dat betrokkene twee keer een asielaanvraag indiende. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gaf in zijn beslissing aan dat verzoeker onvoldoende demarches had ondernomen om bescherming te krijgen van de Armeense autoriteiten. Betrokkene toont niet aan waarom hij niet op de bescherming zou kunnen rekenen van de Armeense autoriteiten. Indien het risico op slechte behandeling in het land van bestemming wordt aangevoerd, ligt de bewijslast hiervan steeds bij de verzoeker.

Betrokkene haalt aan dat hij geen familie meer heeft in het land van herkomst waar hij zou kunnen verblijven. Het is onwaarschijnlijk dat er geen enkel familielid of geen vrienden of kennissen meer in het land van herkomst verblijven waar hij in afwachting van zijn procedure voor de Belgische ambassade te Moskou eventueel tijdelijk zou kunnen opgevangen worden. Ook beschikt de Internationale Organisatie voor Migratie over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en eventueel reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De aanvraag om verblijfsmachtiging kan te Moskou worden ingediend. Betrokkene wordt niet verplicht zich daadwerkelijk naar Moskou te begeven om zich persoonlijk aan te bieden bij de Belgische Ambassade aldaar; na contact met de Belgische Ambassade te Moskou blijkt dat betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980 via een koerierdienst (vb. DHL) kan opsturen vanuit het land van herkomst of een niet-Schengenland. (...)

Verzoeker werd op 19 april 2008 onder escorte gerepatrieerd.

2. Onderzoek van het beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56 eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De bestreden beslissing strekt ertoe vast te stellen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden waarom de aanvraag in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in België moest worden ingediend.

Ter terechtzitting stelt de advocaat van verzoekende partij dat verzoeker inderdaad naar Armenië werd gerepatrieerd.

Verzoeker getuigt aldus niet langer van het rechtens vereiste actueel belang bij het aanvechten van de onontvankelijkheidsbeslissing van de verblijfsaanvraag wegens buitengewone omstandigheden in België gedaan. De vordering tot nietigverklaring wordt onontvankelijk verklaard (cfr. R.v.St. nr. 152.084 van 1 december 2005, R.v.St. nr. 158.412 van 8 mei 2006, R.v.St. nr. 159.443 van 1 juni 2006).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. N. WELLENS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.